

Yekta Kopan

Aşk Mutfağından
Yalnızlık Tarifleri

2002 SAİT FAİK
HİKAYE ARMAĞANI

17. BASKI

♥ can
çağdaş

YEKTA KOPAN
AŞK MUTFAĞINDAN
YALNIZLIK TARİFLERİ

Can Çağdaş

Aşk Mutfağından Yalnızlık Tarifleri, Yekta Kopan

© 2001, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2001

17. basım: Ağustos 2023, İstanbul

Bu kitabın 17. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Mustafa Çevikdoğan

Editör: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: BPC Matbaacılık San. ve Tic. A.Ş.

Osmangazi Mah. Mehmet Deniz Kopuz Cad. No.17/1 Oda:1

Esenyurt, İstanbul

Sertifika No: 48745

ISBN 978-975-07-2527-2

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

YEKTA KOPAN
AŞK MUTFAĞINDAN
YALNIZLIK TARİFLERİ

ÖYKÜ

2002 SAİT FAİK HİKÂYE ARMAĞANI

♥can

Yekta Kopan'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Fildiři Karası, 2000

Yedi Derste Vicdan Muhasebesi, 2003

İçimde Kim Var, 2004

Kara Kedinin Gölgesi, 2005

Karbon Kopya, 2007

Bir de Baktım Yoksun, 2009

Kediler Güzel Uyanır, 2011

Aile Çay Bahçesi, 2013

İki Şiirin Arasında, 2014

İpekli Mendil (editör), 2014

Sakın Oraya Gitme, 2016

YEKTA KOPAN, 1968'de doğdu. Hacettepe Üniversitesi İşletme Bölümü'nden mezun oldu. *Aşk Mutfağından Yalnızlık Tarifleri* adlı kitabı 2002 Sait Faik Hikâye Armağanı'na, *Karbon Kopya* adlı kitabı 2007 Dünya Kitap Yılın Telif Kitabı Ödülü'ne, *Bir de Baktım Yoksun* adlı kitabı da 2010 Yunus Nadi Öykü Ödülü'ne ve 2010 Haldun Taner Öykü Ödülü'ne değer bulundu. *Burun; Burun Tatilde; Komşuluk Şarkısı; Uzun, Kocaman, Çok* adlı kitapları ve *Orman Lokantası, Robot Pinokyo* adlı oyunlarıyla çocuklar için de üretti. Türk öyküsü üstüne bir sözlük çalışması olan *İpekli Mendil*'in editörlüğünü yaptı. 2015'te ilk cildi yayımlanan kültür sanat yıllığı *Can Almanak*'ı projelendirdi. 2018 tarihli romanı *Sıradan Bir Gün*'den sonra 2020 yılında çizer Levent Gönenç'le birlikte *Sarmaşık* adlı çizgi romanı yayımladılar. Yazarın kitapları ve öyküleri İngilizce, Almanca, İtalyanca, Japonca, Farsça, Arapça başta olmak üzere çeşitli dillere çevrildi.

İçindekiler

Aşk Mutfağından Yalnızlık Tarifleri	11
Düş Eş	27
Rakı, Su ve Buz	43
Maskeli Süvari.....	57
Oyun Evi	69
Elma Ağacındaki Cadı	87
Çıkış Noktası.....	107
Mevsim Normalleri	117
Köprüden Görünüş	129
Yayınlanmamış Bir Söyleşi.....	139

AŞK MUTFAĞINDAN YALNIZLIK TARIFLERİ

Hiçbir gösteriŐi olmayan, ucuz tükenmezkalemi elimde çevirip duruyorum. Aslında yazacağım kalemin bir albenisinin olmasını isterim. Yanımdan genelde ayırmadığım dolmakalemime bağlılığım bu yüzdendir. Tasarımındaki incelik, ele oturuŐuyla verdiği özgüven, haznesinden yavaŐa akan mürekkebin kâğıda büyüleyici bir şekilde yayılması... Ama Őu anda elimde, az önce havaalanının giriŐindeki ıvır zıvır satan dükkândan aldığım sıradan bir tükenmezkalem var. Kafamı bir türlü toparlayamamamın, önümdeki kartpostalın arkasını dolduracak satırları bulamamamın nedeni bu tükenmezkalem mi?.. Neler saçmalıyorum? Sonuçta ben sıradan bir muhasebeciyim. ArkadaŐını yolcu etmek için sabahın dördünde havaalanına gelip, hiç beklemediği bir anda eski sevgiliyle karŐılaŐan sıradan bir muhasebeci.

DıŐ hatlar yolcu bekleme salonunun giriŐindeki kafede oturuyorum. Daha önce hiç bu saatte içki içmemiŐtim. Salondaki floresan ıŐıklarının çığlığı gözümü alıyor. Köşedeki masada oturan kadın, uykulu gözlerle ayakta duran delikanlı, banklarda uçaklarının kalkıŐ saatlerini bekleyen insanlar bu koskoca mekânda kendimi daha da yalnız hissetmeme neden oluyorlar. Aslında Levent'i

yolcu ettikten hemen sonra eve dönmeyi ve işe gitmeden birkaç saat olsun uyumayı düşünüyordum. Ne garip, şu anda hiç uykum yok. Tükenmez kalem ve kartpostal- larla birlikte aldığım sigaradan bir tane yakıyorum. Mi- demin yanmasına neden olacak kadar büyük bir yudum alıyorum viskiden. Neden viski söyledim? Yıllar önce bıraktığım halde neden sigara içiyorum? Her zamanki gibi kendimi hüznünlü bir tablonun merkezindeki figür ola- rak görmekten aldığım garip zevk mi beni bu saatte bu- rada tutan? Yoksa Figen'in sözleri mi?

— Hâlâ yazıyor musun?

— Yazmak denirse... Bildiğin şeyler...

— Bildiğim şeyler fazlasıyla ilginçti. Sakın yazmayı bırakma ha!.. Aaa, hatta yazdıklarını bana da yollasana. İyi de, sen zorlanmazsan yazmazsın. En iyisi şöyle yapalım. Örneğin... Örneğin her ayın beşinde bana yeni bir şey yolla...

Figen'le iki yıl önce tanıştık. Aralık ayının ilk günle- riydi. Yani tam yıl sonu hesaplarının yapılmaya başlandığı günler. Ayrıca çalıştığım reklam ajansı o kargaşanın içinde, piyasanın önde gelen şirketlerinden birinin temsilciliğini aldığı için, yeni kayıtlarla uğraşmak zorundaydım. Üstelik şiddetli bir gribe yakalanmıştım. Sürekli ilaç kullanmak- tan şişmiş bir surat, dudaklarımda bir türlü geçmeyen uçuklar ve paket paket kâğıt mendille dolaşıyordum. Bir gün, dolu sinüslerimin ağırlığından ve işlerden başımı kal- dıramadığım bir anda yumuşacık bir sesin, "Merhaba, dün metin yazarı olarak işe alındım, bordro için gerekli bilgile- ri size vermem gerekiyormuş," demesiyle hayatımın böy- lesine değişeceğini nereden bilebilirdim? Zorlukla sesin geldiği yöne doğru baktığımda dünyanın en güzel gözleri- ni görmüştüm. Simsiyah gözler, yataktan kalktığı gibi ev-

den çıktığı izlenimini uyandıran kısa siyah saçlar, ayakka-
bılarının görünmesine engel olacak uzunlukta siyah dar
bir etek, üstten iki düğmesi açık beyaz bir gömlek, takı
olarak sadece saat. Bir şeyler söylüyordu ama ben konu-
şurken durmadan aşağı yukarı oynayan altçenesini ve du-
daklarını seyretmekten ne dediğini anlamıyordum (Belki
de ilişkimiz süresince ne dediğini anlamadım). Gerekli
belgelerin neler olduğunu öğrendikten sonra beni sayıla-
rım, kâğıtlarımla, bilgisayarım ve yalnızlığımla baş
baş bırakıp gitmişti. Öğle tatilinden sonra istediğim bel-
geleri masamın üstüne bırakmış olduğunu gördüğümde
heyecanlanmış, nedense bana kendisini anlatmak için
acele ettiğini düşünmüştüm (Hep kurguladığım şeylerin
olmasına inanmak istedim sanırım). Şirketteki herkesin
doğum tarihini, doğum yerini, ana-baba adlarını, mezun
olduğu okulu, iş geçmişi biliyordum ama Figen'in kilelere
sahip olmak apayrı bir haz vermişti. O benim sadece adı-
mı biliyordu ama ben, hem de daha ilk günden onunla
ilgili her şeyi öğrenmeye başlamıştım (Ne kadar az şey
bildiğimi, ancak şu anda itiraf edebiliyorum kendime).

Viskiden bir yudum daha alıyorum. Boğazımdan
sımsıcak bir şey akıyor mideme doğru. Önümdeki kart-
postalın arka yüzüne boş boş bakıyorum. Beyaz zemini
ikiye bölen dikey bir çizgi, sağ tarafta pulun yapıştırıla-
cağı yeri gösteren küçük bir dikdörtgen, adresin yazıla-
cağı dört satırı belirleyen yatay çizgiler. Sol tarafın en
üstünde küçük harflerle kartın ön yüzündeki fotoğrafların
künyesi var: *Blue Mosque, Galata Tower and a pano-
ramic view of Bosphorus -Photographed by: Nuri Göklü.* O
küçücük alana ne yazacağımı, bir şeyler yazabilmek için
niçin böylesine aceleci davrandığımı bilemiyorum. Bir
an yaptığım şeyin ne kadar aptalca olduğunu düşünüyö-
rum. Bir yılı aşkın bir zamandan sonra Figen'le karşılaşı-

yorum, bana hâlâ yazıp yazmadığımı soruyor, düzenli olarak yazmam için bir anlamda ödev verdikten sonra arkasını dönüp gidiyor, ben de sınıf geçme derdinde bir öğrenci aceleciliğiyle dört tane kartpostal ve bir kalem alıp ders çalışmaya başlıyorum. Ne kadar çalışırsam çalışayım bütünlemeye kalacağımın farkındayım, yazıyla ilişkim iyi bir okur olmanın ötesinde değil ki. Okuduklarından etkilenip bir iki satır karalayanlardan hiçbir farkım yok. İlişkimiz süresince sadece onun gözüne girebilmek için alıyordum kalemi elime. Sıradan bir muhasebeci bu kartpostalların arkasını nasıl doldurabilir? Sıradan bir âşık, bitmiş ilişkisinin ardından nasıl bir metin yazabilir? Bu ilişkinin başlamasına neden olan satırlarımı düşününce burnum sızlıyor.

Her gün Figen'i görebilmek için masamdan kalkıp ofisin içinde dolaşıyordum. O güzel siyah gözlerin görüş alanına girdiğimde elim ayağıma dolanıyor, tanışmaya bir türlü cesaret edemiyordum. Neyse ki herkes yeni müşterimizin ilk işi olan "Hazır Çorba Kampanyası" ile ilgilendiğinden, benim bu sarsak gezintilerim kimsenin dikkatini çekmiyordu. Arada bir Figen'le göz göze geliyor, birbirimize gülümseyip selamlaşıyorduk, hepsi o kadar. İşte Figen'in dikkatini çekmek için bir şeyler yazmaya da, yeni yıla yaklaştığımız o günlerden birinin gece-sinde karar verdim. O gece de çoğu gece yaptığım gibi hafif bir şeyler yedikten sonra salondaki koltuğa gömülüp *kulemin* en üstündeki kitabı okumaya başlamıştım. Sehpanın üstündeki kitap yığınlarına "şatonun kuleleri" demeye bayılırım. Bir kule okunmakta olanlar (üç dört kitabı aynı anda okurum), bir kule sırasını bekleyenler (her hafta iki üç kitap alırım), bir kule de her zaman elimin altında olmasından hoşlandıklarım (tabii ki bu en uzun kuledir). Ve ben her bir kuleyi avcunun içi gibi

bilen, kralın en güvendiği, prensesin de gizliden gizliye hayran olduğu şövalye. Büyüleyici bir şiir kitabı okuyordum, gribi atlatmıştım, radyoda nefis bir müzik çalıyordu ve gökyüzünde insanın aklına çılgın fikirler getiren bir dolunay vardı. Figen'i etkilemek için, akla hayale gelmeyecek bir "hazır çorba reklam metni" yazmaya işte o anda karar verdim. Hüzünlü bir gecede, gelip gelmeyeceği belli olmadığı halde umutla sevgilisini bekleyen ve ona çorba hazırlayan bir adamın iç seslerini anlattığım o metin hâlâ ezberimdedir: *"Dışarıda fırtına var. Ama, 'Hadi bisiklet yarışı yapalım mı?' diye soran çocuklara, hem de mahallenin en güzel kızının önünde, 'Ben bisiklete binmeyi bilmem ki!' diyecek kadar cesur bir fırtına. Arada bir pencereden sokağa bakıyorum. Köpekler aralarında çete kurmuşlar. Ufak tefek, beyaz olan köpek liderleri galiba. Korunmaya, birbirlerini korumaya, sevgiye ve tümüyle kemirilmeden çöpe atılmış kemiklere ihtiyaçları var. Sokağa bakıp bunları düşünüyorum... Anladın değil mi? Yalan söylediğimi yine anladın. Evet, yalan söylüyorum. Pencereden her bakışında ne köpekleri seyrediyorum, ne de en karşı konulmaz yalnızlıkları aydınlatan sokak lambalarını. Belki senin adımlarınla sakinleşir de, timpani seslerini unutmuş bir piyano solosuna dönüşür diye yolu seyrediyorum. Yolunu bekliyorum. Ocakta kim bilir kaçınıcı defa ısıttığım çorba var. Kim bilir kaçınıcı ısınması ama hâlâ aynı tazelikte, aynı lezzette. Senden öğrendim çünkü bu çorbayı. Hatırlıyor musun ilk yaptığında, 'Tıpkı annemin çorbası gibi. Bayılırım zaten evde yapılmış çorbaya!' demiştin de, gözlerime muzip muzip bakıp, 'Ama bu hazır çorba!' demiştin. 'O zaman bu çorbayı güzelleştiren senin dokunuşundur,' dediğimde ise, 'Hayır onun güzelliği doğala özdeş aromasında. Hem yağı, tuzu da kendinden. Eee, ne de olsa yılların markası!' demiştin. İşte hazır çorban, çorbamız. / Bir an önce gel de üşümesin doğala özdeş aşkımız."*

Ertesi gün herkesten önce işte olabilmek için sabah erkenden yola koyulmuştum. İnsanlar gelmeye başladı-ğında, mavi bir zarf çoktan Figen'in masasının üstündeki yerini almıştı. Tepkisini öğrenmek için ne yapmam gerektiğini bilmiyordum ama birtakım oyunlara gerek kalmadan, fısıltı gazetesinden, ajanstakilerin "mavi zarfın esrarı"nı konuştuğunu öğrendim. İçeriğinden herkesin, hatta patronun bile haberi vardı ve asla böyle bir reklam çekilemeyeceğini ama yine de bunun mükemmel bir buluş olduğunu söylüyorlardı. Yazdıklarımın mükemmel bulunup bulunmaması umurumda bile değildi, ben istediğimi elde etmiştim: Figen bu metni kimin yazdığını merak ediyordu.

Saat beş oldu. Seferleri ve uçuş numaralarını gösteren panoya takılıyor gözüm. Salonda koşuşturan, tekerlekli valizlerini sürükleyen, bilet kontrol sırasında görevlilerle tartışan insanlar, bu panodaki kırmızı yazıların çizdiği rotalara bırakacaklar az sonra kendilerini. Uzaklara gidecekler, başka coğrafyalardan buraya gelenlerle yer değiştirecekler. Hayatın pusulasında yönlerini bulmaya çalışacaklar. Birlikte uyuduğumuz gecelerin sabahlarında uzun uzun Figen'in yüzüne bakardım. Yanaklarım şiş mi, gözümde çapaklar var mı, saçım darmadağın olmuş mu demeden sevgilinin yüzündeki gülümsemeyi yakalamak, insanın artık rotasını bulduğunun kanıtı değil midir?.. İşte, yine aynı şeyi yapmaya başladım. Dünyaya, çoğu kez aptal durumuna düşmeme neden olan, romantik çerçeveden bakıyorum. Aslında ayrıldığımız gün bu romantik körlükten kurtulup, dünyayı olduğu gibi görmeye karar vermiştim. Ama şu anda önümdeki kartpostalın, pul yapıştırma bölümüne attığım tarihten başka bir şey göremiyorum.

Reklam metinleri yazma oyunuma bir süre daha devam ettim. Ajanstakiler bu gizemli metinleri yazan kişiye *Köstebek* adını takmışlardı. Hazır çorba reklamını, mutfak tezgâhının üstünde ruj izli bir şampanya kadehi yakalayarak aldatıldığını anlayan kadının hüzünlü öyküsünü anlattığım bulaşık deterjanı metni izledi. Sonra bir şampuan reklamı... Sonunda bir gün iş yoğunluğu içinde kontrolümü kaybedip, Figen'in oyununa yenik düştüm. Kredi kartı başvurusu için muhasebenin onayının gerektiğini söylediğinde ben de hemen bir belge hazırlayıp verdim. El yazım, *Köstebek*'in kimliğini açığa çıkarmıştı.

Eve gitmem gerektiğini biliyorum ama Figen'i gördüğüm andan bu yana bedenim uyuşmuş durumda. Kalbimin düzenli atmadığını hissedebiliyorum. Onu artık tümüyle unuttuğumu, onun izini taşıyan her şeye yeniden dokunabileceğimi sanıyordum, yanılmışım. Tam da ayrılığımızın ardından bana cehennem azabı yaşatan nesnelere, yerlere, görüntülere, seslere başka anlamlar kazanmaya başlamıştı. Ama onu tekrar görmek (hem de sadece birkaç dakikalığına) bütün bunların yerle bir olmasına neden olmuş, beni sabahın bu erken saatlerinde bu masaya çivilemişti. Yazmamı istiyordu ve ben yaptığımı saçmalığını bildiğim halde, açma kapama düğmesine basılmış bir oyuncak bebek gibi yazılarımla ona yeniden ulaşmaya çalışıyordum. Aşkın aptallaştırıcı müziği "yazarsan seni yeniden sevecek, sevmese bile onu satırlarınla incitebilirsin" şarkısını söylerken, havaalanında koşuşturan insanların sesleri beni gerçek dünyaya ve kabullenmek zorunda olduğum yalnızlığımıza davet ediyordu.

Yemeğe çıkma teklifi ondan geldi. Yemek sırasında yazılarımdan etkilendiğini, aslında aylardır beni gözlediğini, bu çağda birine yanaşmak için benim gibi romantik

yollar deneyen birini bulmanın ne kadar mutluluk verici olduğunu o söyledi. Nereye koyacağımı bilemediğimden, bir kucağıma bir masanın yanlarına saklamaya çalıştığım ellerimi ilk olarak o tuttu. Kısacık bir cümlenin içine defalarca “sevgi” kelimesini yerleştirmeyi o başardı. Daha ilk gecemizde dudağımın kenarından öpülmekten nasıl da hoşlandığımı o keşfetti. Sevişmenin en güzelini yaşadığımız gecenin sabahında, o bana “Canım!” dedi. Bu kadar onun tuğlalarıyla örülmüş bir binanın, yine onun elleriyle yıkılmasına neden şaşıyorum ki şu anda?

Köşedeki masada oturan kadının yanına gidip, “İyi akşamlar hanımefendi, az önce eski sevgilimi gördüm... Özür dilerim, eski dememeliyim... Az önce hâlâ sevdiğimi anladığım ama artık benimle olmayan sevgilimi gördüm ve bir zamanlar yazdığım küçük şeylerden çok etkilendiğini, yine yazmam gerektiğini söyledi. Ben de gidip dört tane kartpostal ve bir kalem aldım. Yaklaşık bir saattir içiyorum ve aklıma hiçbir şey gelmiyor. Ne olur yardım edin. Eğer bir şeyler yazabilirsem, eminim bana tekrar âşık olacaktır,” demek istiyorum. Bunları düşündüğüm anda kocaman bir el yüreğimi sıkıyor. Gerçekten de bu kadar zavallı bir durumda mıyım? Hem bütün bunları söylesem bile kadının yanıtı ne olacak? Ya, “Deli misin kardeşim, dünyada yalnız bırakılan tek adam sen misin?” diyecek ya da, “Otur, kendini yaz.”

Tabii ya, kendimi yazmalıyım. Yalnızlığımı yazmalıyım. Yıllardır içimde büyüttüğüm, neredeyse giderek zevk almaya başladığım yalnızlığımı. Ne zaman Figen ve arkadaşlarıyla mangal partisi versek, herkes gülüp eğlenirken mangalın başına geçen ben değil miydim? Bunu sadece o kalabalığın içinde bile yalnız kalabilmek için yapmıyor muydum? Saatlerce mangalın korunda kendi

yalnızlığımı pişirmeye çalışmıyor muydum? Bir anda karar veriyorum ve kartpostalın en üstüne aklıma gelen ilk başlığı yazıyorum: “Aşk Mutfağından Yalnızlık Tarifleri.”

Buğulu Yalnızlık

2 kişilik

Malzeme: 2 kişi. 1 ilişki.

Hazırlanışı: Mutlu günler geçirilir. Beraber olmaktan alınan keyif, kaynayana kadar hayatın her aşamasıyla sık sık karıştırılarak yaşanır. Arkadaşlar ortak edilir ilişkiye. Sinemaya gidilir, çıkışta filmde hiçbir şey hatırlanmaz, geriye kalan sadece sevginin film boyunca tuttuğu elinizde kalan sıcaklıktır. Sözler verilir. Sözlerin altında ezildikçe, yalanlar söylenir. Mutluluk fokurdamaya başlayınca, ilişkinin altı kapatılıp dinlenmeye bırakılır. Oda sıcaklığına geldiğinde kıskançlık ve kavga gibi baharatlar göz kararı eklenir. Arzuya göre aldatma da konulabilir. İlişki iyice soğuduktan sonra gözyaşıyla servis edilir.

Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum. Gün ağarmaya başladı. Sanki yeniden yazmaya başlamamla doğdu güneş. Durmamalıyım, yazmalıyım. Hemen diğer kartpostalı alıyorum. Ön yüzünde bir minyatür var. Arka yüzünde de açıklaması: *A miniature from Falnâme, Topkapı Palace Museum.* Yalnızlık tariflerine devam etmeliyim. Zaten benim gibi aşkını bile yapayalnız yaşayan birinden sevgiyi yazmasını kim isteyebilir? Figen mi? Yoo, hiç sanmıyorum. Ne zaman kavga etsek, gönlünü almak için bir şeyler yazardım. Ne kadar üzüldüğümü, onsuz olamayacağımı anlatan metinler, hepsi o kadar. Ama o hep aşkı yazmamı istedi aslında. Ne garip bunu şu anda anlıyor olmam. Yedi ay birlikte olduk. Bu yedi ay Figen için iki insanın bir mutluluğu paylaşması, birbirini tanması, güzel anları daha da güzel kılacak küçük

sevinçler bulması anlamına gelirken, ben kitaplardan, filmlerden, damıttığım sözleri kendime göre yeniden yazarak bir “*Kişisel Aşk Destanı*” yaratmaya çalışıyordum. Evde oturduğumuz bazı gecelerde konuşmak ister, yemeğe, sinemaya, tiyatroya ya da yürüyüşe gittiğimiz anlarda çok mutlu olduğunu ama kulelerimin karşısında oturup, durmadan onlar hakkında konuştuğumuz anlarda içinin sıkıldığını, adlandıramadığı bir duyguya yenik düştüğünü söylerdi. Böyle düşünmesine üzülmüş gibi kucağıma alırdım onu ama asıl duygum üzüntü değil korkuydu. Onu kaybetme ve beni bu kadar kendime bırakan, yalnızlığımı istediğim gibi yaşamama izin veren bir başkasını bulamama korkusu. “Saçmalama,” derdim, “ben seninle her şeyimi paylaşmak istiyorum. (Ben seninle sadece kendi istediklerimi paylaşmak istiyorum.) Tabii ki senden sonra hayatta beni en çok mutlu eden kitaplar da bu şeylerin içinde (Sen beni, ne kadar çok kitap okuduğumu gösterebileceğim biri olduğun için mutlu ediyorsun). Durmadan benzetmeler yapmaktan hoşlanmamın nedeni de senin güzelliğinin bugüne kadar gördüğüm her şeyin bir bütünü olmasından canım (Kitaplardan bana kalan tortuyu gösterebilmenin, benzetme yapmaktan başka yolu yok ki). Bak şu anda da yazdığı bir kitabın, kendisinden daha çok ilgi görmesini kıskanan bir yazara benziyorsun (Sen ancak istediğim anda okuyup, istediğim gibi yorumlayabileceğim bir kitap olarak algıladığımda güzelsin). Seni seviyorum...” Sonra öpüşmeye başladık. O benim dudaklarımın kenarına ıslak öpücükler kondururken, ben hayranı olduğum vücuduyla, bakmaya doyamadığım yüzünün arasında, boyunda uzun bir yolculuğa çıkardım. O boyun beni bana bağlayan bir köprüydü. Sevişirdik. O benimle, ben kendimle...

“Otuz ikilik mum boya takımım yanımda olsa, her şeyin resmi ni baştan yapabilirim belki. Bu hayata nasıl yazılmak istiyorsam, öyle çizerim kendimi.”

Yekta Kopan duru, abartısız, akıcı dili, yaşamın içinden seçilmiş, şaşırtıcı ayrıntılarla zenginleştirilmiş konularıyla; hüzün ve duygusallıkla kara mizah ve ironiyi dengede tutmayı başaran kurgularıyla Türk edebiyatı içinde kendine özgü yolunu bulmuş bir yazar. Bu kitapta yer alan on öyküsüyle baba oğul ilişkisinden aile sorunlarına, aşktan arkadaşlığa, rüyalardan yazarlığa hepimizin içinde yüzdüğü insanlık denizine yelken açıyor.

Aşk Mutfağından Yalnızlık Tarifleri, kahkahası ve gözyaşıyla doyasıya yaşanan yalnızlıkların kitabı.

#yalnızlık #aşk #aile #babaoğul #depem #dostluk #düşüncüklüğü

